

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**

REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU**

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI—5**
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

SUMAR

Sindicatul avocaților, de d-l Aureliu St. Călinescu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția II: *Voicu Mihai și Niță Anghel, recurs corecțional;*

Curtea de Apel Craiova secția II: *Iosef Zweker, dat judecăței pentru bancrută frauduloasă, cu o Adnotație de d-l Ionescu-Dolj;*

Tribunalul Comercial Ilfov: *Isac M. Levy S-r cu Lazăr I. Levy și Iosef I. Levy.*

Sindicatul avocaților

Mi aduc aminte că în vremea, când se pregătea actuala lege a corpului avocaților, cu toții eram entusiasmați, mai ales de ideea creerii unui club al nostru. Natural, doriaam să ne vedem și noi la noi acasă, căci trebuie s'o mărturisim că în biblioteca și sălile destinate baroului în Palatul de Justiție domnește atâta răceală, în cât fără voia noastră ne simțiam și cred că încă vă simțiți străini.

Prea are aerul oficial, prea ne înstrăinează pe noi ceștia obișnuiți cu expansiunea, cu entuziasmul.

Era în ideea aceasta de club al nostru, germenul unei idei mai mari, care de sigur a născut în mintea tuturor, ce sunt avocați de dragul meseriei.

Era ideea de a ne simți veșnic alături de prieteni, de tovarășii de meșteșug, de a avea unde ne spune păsurile și de a găsi o încurajare.

Din nenorocire, sau poate din fericire, Consiliul de disciplină a uitat repede promisiunea făcută și astăzi ca și în totdeauna, clubul nostru se reduce la camera de fumat din Palatul Justiției.

Este adevărat că profesiunea noastră cu toate vorbele rele ce și-a auzit, este una din cele mai frumoase, și mi se pare că pentru ca să te sub-
juge într'atât în cât să n'o părăsești nici odată, îți trebuie măcar o scânteie din focul sacru, căci

altfel cu greu ai putea intra astăzi, când ești tânăr și poți munci, că mâine când puterile te vor lăsa, meseria aceasta nu te mai poate sprijini, și tu și ai tăi vei fi ursit să cunoști zilele negre ale mizeriei.

Și proba evidentă a acestui lucru este că mulți, chiar foarte mulți, după o vreme de încercare ne parăsesc. Să nu-i acuzăm.

* * *

Cred însă că a sosit vremea să ne gândim la noi înși-ne.

Să lăsăm la o parte cele organizate de legi să facă ceiace legile prevăd; noi însă să ne strângem rândurile și să ne gândim la viitor.

Trăim într'un secol, când toate clasele sociale își apără interesele și caută să se asigure pentru mai târziu.

Noi nu avem nădejde în nimeni, căci toți cei ce au eșit din sânul corpului nostru pentru a fi miniștri sau înalți demnitari, au uitat ce au lăsat în urma lor,—prieteni de bucurii și de necazuri, cari poate s'au veselit de succesele lor și cu siguranță i-au compătimit în necazuri.

Aceștia sunt departe de a gândi că ar putea să facă mult bine acolo, unde au suferit alături de foști tovarășii tot răul.

Și de aceia spun, să nu așteptăm nimic de la guverne,—ci veniți, în interesul nostru și al alor noștri să ne creem singuri un sprijin pentru zilele de nevoie și de bătrânețe.

Și iată cum:

Să ne unim într'un sindicat,—un sindicat ca cele ce s'au făcut acum câți-va ani în câte-va orașe de provincie.

Acolo se asigura un venit lunar în timpul cât erexcitai avocatura.

Noi nu vrem așa. Fie-care muncește și câștigă atât cât poate; nu trebuie să încurajăm pe cei ce nu au nici vocațiunea și nici pe cei ce nu au dragoste de muncă. Noi nu vrem să creiem un mijloc de câștig pentru cei ce nu câștigă, căci, sigur sunt că aceștia în mare parte nici nu merită să câștige.

Noi am vrea să îngrijim de cei ce muncesc, pentru ca mai târziu, — când fie de bătrânețe, — fie din boală, nu vor mai putea lucra, să poată avea asigurată o cât de modestă existență.

Vom forma o societate sau un sindicat al tuturor avocaților din toată țara, cu scop de ajutor mutual. Vom cere recunoașterea ei ca persoană morală, pentru ca eventual să poată primi donațiunile celor ce au a se lăuda de serviciile noastre, sau darurile celor dintre noi, cari sunt bogați și au inimi bune.

Până a ajunge însă la donațiuni, cum această societate sau sindicat este propria noastră operă, trebuie să ne gândim la mijloacele prin care am putea aduna fondurile necesare unei case de pensiune.

Primul mijloc este: cotizația.

Trebue însă ca ea să fie percepută în mod rațional.

De exemplu: Avocații stagiați vor plăti pe tot timpul stagiului (socotit trei ani) 1.50 lunar în primul an, 2 lei în al doilea an și 3 lei în al treilea an.

Avocații definitivi vor plăti câte 4 lei lunar până când vor împlini 10 ani de avocatură, de când încep a plăti 5 lei lunar până împlinesc 15 ani de avocatură, și apoi vor plăti tot timpul 7 lei lunar.

Cei ce vor voi a contribui cu mai mult pe lună nu vor fi împiedicați, însă suma ce trece peste cotizațiune va fi consemnată într'un registru a parte al donațiunilor.

Al doilea mijloc ar fi următorul:

Restaurantele și birourile de tutun și timbre din toate Palatele de Justiție din țară, în loc să fie închiriate la particulari, să se dea în antrepriză sindicatului nostru.

Bine înțeles rămâne să se vadă dacă societatea va plăti sau nu vre-o chirie sau patentă pentru aceasta, sau dacă se va face o reducere de preț.

Aceste fonduri ar servi pentru a se acorda pensiuni între 30 de lei lunar și 300 lei lunar, dupe vechimea înscrierii în societate, și a continuității exercițiului profesiei, limitându-se minimul la 5 ani de vechime.

Cei ce însă din nenorocire dispar înainte de a împlini 5 ani, vor avea dreptul la cheltuelile de înmormântare și, la nevoie, un mic ajutor pentru familie.

În al doilea rând se va face un club și o bibliotecă puse la dispoziția membrilor fără o supra taxă.

Pentru a se putea pune bazele acestei societăți se va face un apel la toți cei de profesiune și poate chiar la cel mai mare filantrop al nostru, cel ce a ajutat pe toți întotdeauna și a cărui ureche

nu a rămas nici odată surdă, când a fost vorba de a face bine.

Și astfel sindicatul nostru ar putea lua ființă, am avea clubul nostru, biblioteca noastră, făcută de noi și prin noi.

Doresc să răsune deci glasul meu, și ecoul lui să ajungă de la o margine la alta a Țării, căci este glasul părinților bătrâni, al soțiilor, al copiilor voștri, care poate mâine vor plânge și vor acuza neprevăderea noastră.

Să dispară din gândul nostru al tuturor ori ce ură, ori ce invidie; să ne întindem mâinile, și printr'o supremă efortare să facem singuri, cea ce fără îndoială, altul nimeni nu ne va face.

Paris, Oct. 1910.

Aureliu St. Călinescu
Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 24 Septembrie 1910

Președenția d-lui D. CUCULI, președinte

Voicu Mihai și Niță Anghel

Lovire. — Lovire săvârșită de un ofițer al poliției judiciare, chemat a înfrâna acel delict. — Dacă acest fapt, poate prin împăcare, da loc la stingerea acțiunii publice. — (Art. 238 și 165 din codul penal și art. 82 din legea jud. de ocoale).

Deși în art. 82 din legea jud. de ocoale nu este enumerat și art. 165 din codul penal, însă, acest din urmă articol, nu creează un delict special; el nu prevede decât o circumstanță agravantă pentru funcționarii cari participă la crimele ori delictele a căror priveghere sau înfrânare era pusă asupra lor.

Prin urmare, faptul de lovire comis de un ofițer de poliție judiciară chemat a înfrâna lovirile, fiind prevăzut tot de art. 238, și fiind numai pedepsit cu maximum închisoarei din acest articol, asemenea fapt poate, — prin împăcare, — da loc la stingerea acțiunii publice.

Deciziunea 2791/910. — Declarată stinsă acțiunea publică prin împăcarea părților în recursul făcut de Voicu Mihai și Niță Anghel contra decizii No. 875/909 a Curței de apel Buc. s. II.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Sadoveanu, în dezvoltarea motivelor de casare prezentând și declarația de împăcare părților și cerând stingerea acțiunii publice; și Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care recurenții au fost condamnați la câte trei luni închisoare corecțională, pentru faptul că, în calitate de ofițeri de poliție judiciară, pe când cercetau un furt de bani, au aplicat reclamațiilor. Bănuși ca autori ai furtului, lovituri, în scop de a-i sili să facă mărturisiri, fapt prevăzut și pedepsit de art. 238 combinat cu 165 din codul penal;

Considerând că prin art. 82 din legea judecătorească

de ocoale părțile pot prin împăcare să stingă acțiunea publică pentru delictele prevăzute de art. 238 din codul penal;

Că, deși în art. 82 nu este enumerat și art. 165 din codul penal, însă acest din urmă articol nu creează un delict special; el nu prevede decât o circumstanță agravantă pentru funcționarii cari participă la crimele ori delictele a căror priveghere sau înfrânare era pusă asupra lor;

Că, prin urmare, faptul de lovire comis de un ofițer de poliție judiciară chemat a înfrâna lovirile fiind prevăzut tot de art. 238 din codul penal și fiind numai pedepsit cu maximum închisorei din acest articol, asemenea fapt poate, prin împăcare, da loc la stingerea acțiunii publice;

Că întru cât în speță părțile s'au împăcat, după cum rezultă din declarația autenticată de judecătoria ocolului Clejani sub No. 215/910, acțiunea publică urmează a fi declarată stinsă;

Pentru aceste motive, Curtea declară stinsă acțiunea publică, etc.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, SECȚIA II

Președenția d-lui I. SINESCU, Consilier

Decizia corecțională No. 161

Iosif Zweker, dat judecăței pentru bancrută frauduloasă.

Faliment. — Sentința declarativă de faliment. — Dacă ea constituie o chestiune prejudicială de care se depindă soarta acțiunii publice — Independența acțiunii publice, de aceea a declarării în stare de faliment. — (Art. 876, 877, 881 și 882 din codul comercial).

Sentința declarativă de faliment a Trib. comercial, nu constituie o chestiune prejudicială de care să depindă soarta acțiunii publice. Acțiune publică pentru bancrută este independentă de cea a declarării în stare de faliment și Tribunalul corecțional poate condamna pentru bancrută fără a se preocupa de sentința Trib. comercial dacă a declarat în stare de faliment, sau a refuzat, sau a revenit.

Curtea,

Având în vedere că inculpatul Iosif Zweker, comerciant din București strada Carol 36, fiind declarat în stare de faliment prin sentința cu No. 714/907 a Tribunalului Ilfov, secția comercială, a fost dat judecății înaintea Tribunalului Ilfov, secția III pentru faptul de bancrută simplă și frauduloasă prevăzut și pedepsit de art. 876 al. 1 și 5, 877 al. 1 și 3, 880, 881 și 882 din codul comercial și condamnat să suferă închisoare corecțională pe timp de un an de zile;

Având în vedere că această sentință fiind apelată, Curtea de apel din București, secția II, prin decizia cu No. 842 din 9 Octombrie 1909, admite apelul și achită pe inculpat pe motiv că Tribunalul Ilfov, secția comercială, prin sentința cu No. 949 din 28 Septembrie 1907, rămasă definitivă, ridicând starea de faliment, acesta ne mai fiind deci în încetare de plăți, delictul ce i se imputa nu mai poate exista, întru cât acea sentință constituie lucru judecat pentru jurisdicțiunea corecțională, chemată a judeca acțiunea de bancrută simplă și frauduloasă;

Având în vedere că în contra acestei deciziuni declarându-se recurs de către d-l procuror general al Curții de apel din București, înalta Curte de casațiune și justiție prin decizia cu No. 657 din 19 Februarie 1910, pronunțată în secțiuni unite, a casat această decizie trimițând afacerea a se judeca din nou la această Curte;

Având în vedere rechizitoriul d-lui procuror general și susținerile inculpatului făcute prin apărătorul său;

Având în vedere că această Curte are a se pronunța mai întâi asupra incidentului ridicat de apărătorul inculpatului prin care cere să se constate, că cu privire la starea de încetare de plăți a inculpatului, există la-

cru judecat, rezultând din sentința No. 949/907 a Tribunalului Ilfov, secția comercială, prin care s'a dispus ridicarea stărei de faliment, cerând prin consecință achitarea, de oarece nefiind în încetare de plăți nu poate exista nici bancrută;

Având în vedere că acest fine de neprimire este cu totul nefondat față cu dispozițiunile art. 714 din codul comercial, care proclamă principiul separațiunii procedurii falimentului înaintea jurisdicțiunii comerciale, de instrucțiunea sau procedura penală, care se vor urma independent una de alta;

Având în vedere că ceace învederează și mai mult că intențiunea legiuitorului nu a fost să facă din declarațiunea falimentului o chestiune de care să depindă acțiunea penală, este faptul că prin art. 875 din codul comercial, s'a prevăzut în mod categoric că acțiunea penală pentru bancrută poate fi pusă în mișcare chiar înainte de declarațiunea în stare de faliment, când încetarea plăților e însoțită de faptul de dosire, ascunderea patrimoniului, etc; afară de aceasta, în codul nostru de comerț nu se găsește nici o dispozițiune care să autorizeze suspendarea acțiunii penale pentru bancrută până ce falimentul nu se va fi declarat în mod definitiv; din contra, în art. 845 al. 2 din codul comercial se prevede că în caz de concordat, se poate conveni încetarea sau suspendarea procesului comercial al falimentului, dar nu se poate împiedeca continuarea instrucțiunii penale;

Având în vedere că acest articol a primit actuala lui redacțiune în urma modificărilor introduse codului nostru de comerț prin legea din 20 Iunie 1895, modificându-se dispozițiunile art. 852 și 874 din vechiul cod de comerț, care spuneau: «Art. 852. Când se va vedea că falitul merită un tratament special, hotărârea de omologare mai poate ordona că va rămâne revocată sentința declarativă de faliment chiar în privința urmăririi penale»

«Art. 874. Dacă Tribunalul prin sentința de omologarea concordatului declară conform dispozițiunilor art. 852, că sentința declarativă de faliment este revocată, urmărirea penală pentru bancrută simplă rămâne suspendată și prin complexa îndeplinire a obligațiunilor luate prin concordat se stinge și acțiunea penală»;

Având în vedere că dacă observăm jurisprudența, în această materie, în perioada de la 1887 — 1895, vedem că argumentul principal al instanțelor judecătorești, pentru a decide că acțiunea penală pentru bancrută, era subordonată declarării în stare de faliment, se baza pe dispozițiunile sus citatelor articole (articole) acum suprimate; în starea actuală însă a legislațiunii noastre comerciale interpretarea ce urmează a se da dispozițiunilor art. 714 nu poate fi alta de cât că întru-cât legiuitorul a dat drept Ministerului public a pune în mișcare acțiunea publică, pentru bancrută, în contra unei persoane care încă nu e declarată în stare de faliment, cu atât mai mult cuvânt, acțiunea publică începută în contra unui falit a cărui stare de faliment s'a ridicat prin o sentință judecătorească nu poate fi împiedecată de ași urma cursul ei, căci nu se poate înțelege cum acțiunea publică, care e destinată a apăra interesele sociale față de un delict penal comis, să fie subordonată unei acțiuni comerciale călăuzită principalmente de interese particulare în conflict adeseaori cu ordinea publică;

Că în afară de aceste condițiuni teoretice găsim și alte argumente de text și anume:

1) Ce rost ar avea cuvântul «independent» din art. 714 dacă legiuitorul ar fi înțeles să lase ca acțiunea penală să fie la discreția acțiunii civile; din contra, din termenii art. 714, rezultând principiul separațiunii și independenței absolute a celor două jurisdicțiuni, penală și civilă — lucru judecat de una din aceste două instanțe nu poate exercita nici o înrăurire asupra deciziei ce se va da mai târziu de cea altă instanță;

2) Avem art. 876 și 877 care spune că e culpabil de bancrută simplă «comerciantul care a încetat plățile», iar nu «comerciantul care a fost declarat falit» după cum

spune art. corespunzător din codul comercial italian, și deci și din aceasta rezultă, că legiuitorul nu face să depindă pedepsirea infracțiunii, de existența prealabilă a unei declarații în faliment din partea instanței comerciale, așa că nu numai că textul român nu poate servi ca sprijin pentru a susține părerea contrară, dar, din contră, repudierea de către legiuitorul român a reacțiunii italiene este un argument favorabil celei-lalte păreri;

3) În fine, art. 875 spune că acțiunea penală pentru infracțiunile coprinse în titlul VIII este de ordine publică cu alte cuvinte exercițiul ei nu este subordonat intereselor de ordine particulare;

Având în vedere că inculpatul Iosif Zveker, prin sentința Tribunalului Ilfov secția comercială cu No. 714/907 a fost declarat în stare de faliment și, de și prin sentința cu No. 949 din 28 Septembrie 1907 a aceluiași Tribunal, starea de faliment a fost ridicată, față cu principiul, rezultând din dispozițiunile art. 714 Codul comercial că jurisdicțiunea civilă și jurisdicțiunea penală sunt independente una de alta și că cesiunile relative la calitatea de comerciant a inculpatului și la starea lui de faliment, constituiesc nu cesiuni prejudiciale care să fie de competență exclusivă a Tribunalului de Comerț, dar cesiuni de fapt pe care jurisdicțiunea represivă are puterea să le rezolve în mod liber, incidentul ridicat de avocatul inculpatului că ar fi lucru judecat rezultând din sentința cu No. 949/907 este nefondat și deci Curtea urmează a se ocupa de faptul penal ce se impută inculpatului prin ordonanța d-lui Jude Instructor al Tribunalului Ilfov, cabinetul II, cu No. 74/908, pentru că dacă considerațiunea de interes general a putut decide pe Tribunal să retracteze o sentință de faliment, pentru-că debitorul a desinteresat pe creditori, faptele posteroare unei sentințe declarative ori cât de atenuante ar fi din punct de vedere penal, nu pot desarma justiția represivă;

Având în vedere că prin ordonanța d-lui Jude-Instructor al Trib. Ilfov, cabinetul II, cu No. 74/908, Iosif Zveker e dat judecării pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 876 al. 1 și 5, 877 al. 1 și 3, 880, 881 și 882 Codul comercial;

Având în vedere că faptele ce se aduc în sarcina inculpatului sunt: 1) că în timpul comerțului de încălțăminte ce a făcut în București, nu a avut registre în mod regulat ținute, nu a făcut inventar și nu a încheiat bilanțul care să arate adevărata sa stare materială; 2) cu ocaziunea deschiderii unui nou magazin în str. Carol No. 68 sub firma «La vaporul României» în asociațiune cu Tobias Einhorn, nu a depus nici un ban, deși în contractul de asociațiune să zicea că a depus 5000 lei numerar, ci numai marfă care nu a fost cumpărată ci sustrasă din magazinul din str. Carol 52 frustând astfel pe creditorii acestui magazin, iar banii proveniți din vânzarea mărfii din magazinul din str. Carol 68, inculpatul i-a întrebuințat în profitul său, dând și asociatului Ion Einhorn câte 200—250 lei lunar, operațiuni trecute de falit în registrele sale; 3) Că în ziua de 31 Oct. 1906 inculpatul a sustras mărfuri în valoare de lei 4918 din magazinele sale din strada Carol No. 52 și calea Victoriei 38 pe care le-a vândut cu grămada lui Filip Vais, fără să justifice întrebuințarea banilor rezultați din vânzare, trecând în registre ca plătit datoriile de lei 4354, fără a arăta cui a plătit acele datorii sau a prezenta polițele achitate; 4) A înfățișat datorii inexistente fiind ajutat la această operațiune de socrul său Simon Rosen, care figura în registrele inculpatului când ca creditor, când ca debitor, însă fictiv, în scopul numai de a înlesni falitului mijlocul de a putea sustrage sume însemnate de bani în dauna creditorilor săi;

Având în vedere că din actul de expertiză al expertului Florian, numit de d-l Jude Instructor de pe lângă Tribunalul Ilfov, cab. 2 pentru a verifica gestiunea falitului Iosif Zveker, rezultă că inculpatul, dintre registrele obligatorii prevăzute de art. 22, codu comer-

cial, a ținut numai registrul jurnal de casă, lipsindu-i registrul inventar și copiar, care n-au fost înființate, iar în ce privește obligațiunile impuse de art. 27 din codul comercial sau îndeplinite numai în parte, dpunându-se spre viză la finele anului numai registrul jurnal privitor pe magazinele sale proprii, nu și cel privitor pe magazinul în asociațiune cu Einhorn, din str. Carol 68, iar inventarul cerut de art. 24 nu s'a încheiat de falit nici odată în perioada comerțului său din ani 1902—907 și nici chiar la epocile când a survenit asociațiunea cu Einhorn și strămutarea magazinului din str. Carol în Pasagiul Maca. De asemenea se mai constată că falitul nu a făcut în cele trei zile de la încetarea plăților declarațiunea prescrisă de art. 703 codu comercial;

Având în vedere că din raportul d-lui expert se mai constată că marfa introdusă de inculpat în magazinul asociațiunii din str. Carol 68, în valoare de lei 4918 și 61 bani, n'a fost cumpărată cu bani gata sau fie pe credit de la alți comercianți angrosiști, ci a fost luată de falit din magazinul său propriu din str. Carol 52 și Victoriei 32 și transportată la No. 68, înstreinând cu modul acesta o parte din patrimoniul magazinului din strada Carol 52 și Victoriei în paguba creditorilor, pentru ca apoi să o vândă pe comptul său, provocând prin diferite manopere căderea sa în stare de faliment frustând cu modul acesta pe creditori sinceri și reali;

Având în vedere că din operațiunile trecute în registrele sale se constată că inculpatul în ziua de 31 Octombrie 1916 a vândut acea marfă lui Filip Vais în bloc trecând în registre că a plătit datoriile în valoare de lei 4354, bani 15, fără a arăta însă cui a plătit acele datorii și unde sunt polițele achitate, operațiuni cari nu pot fi socotite decât ca manopere frauduloase în scopul de a frustra pe creditori;

Având în vedere că, aceste fapte astfel stabilite în sarcina inculpatului întrunesc, în drept elementele delictului prevăzut de art. 876 al. 5, 877 al. 1 și 3 și 880 codul comercial, făcându-se prin aceasta posibil de dispozițiunile art. 881 și 882 codul comercial și care se văd reproduse în sentința apelată, pe care Curtea o menține atât în ce privește constatarea faptelor și aplicațiunea textelor de lege cât și în ce privește pedapsa dată.

În ce privește cele alte fapte prevăzute și pedepsite de art. 880 și 882 codu comercial ce se mai aduc în sarcina inculpatului:

Având în vedere că Tribunalul Ilfov prin sentința apelată achită pe ceilalți inculpați Tobias: Einhorn și Simon Rosen, cari fuseseră dați judecării ca complici ai lui Zveker, pe cel dintâi pentru motivul că asociațiunea intervenită între dânsii constatată prin actul de asociațiune transcris la Tribunalul Comercial sub No. 103/905 a fost serioasă și aportul social de două mii lei a fost vărsat, după cum se constată din depunerea martorului I. Einhorn, iar Simon Rosen, a fost achitat într-o dată din certificatul Direcției Poștelor cu No. 56602/908 constatându-se că acesta trimisese ginerului său Iosif Zveker în mai multe rânduri diferite sume de bani, acesta era îndreptățit a restitui acele sume de bani;

Considerând că față cu aceste constatări nu se mai poate imputa nici lui Iosif Zveker, că a înfățișat datorii inexistente sau că în mod fraudulos s'a dat dator cu sume ce nu datora, că în sarcina lui rămâne ca dovedite numai faptele mai sus menționate;

Pentru aceste motive, redactate de D-l Consilier Const. G. Rătescu, de acord cu D-l Procuror, Curtea, respinge, etc.

(ss) I. Sinescu; I. B. Doxescu; G. G. Rătescu.

Grefier (s) I. Nicolescu

O p i n i u n e

Având în vedere că faptele imputate inculpatului și constatăte în sarcina sa atât de trib. cât și de majoritatea Curții sunt: 1) Că n'a ținut registrele anume prevăzute de codul comercial; 2) Că deschizând un nou magazin «La Vaporul României» în asociațiune cu Tobias Einhorn,

această asociație era fictivă, de oarece nu s'a depus nici un capital ci a sustras de convență cu Tobias mărfuri de la alt magazin al său și că acel Tobias era numai un simplu servitor; 3) Că a sustras mărfuri de 4918 lei din alt magazin, pe care le-a vândut lui Filip Vais fără a arăta întrebuintarea acestei sume, care o trecuse în registru că a achitat datorii; 4) Că între alți creditori ai săi a trecut și pe Simon Rosen, socrul său, cu o sumă însemnată, pe când se constata că acesta nu l'împrumutase cu nici un ban;

Având în vedere că odată cu trimiterea inculpatului în judecată pentru bancrute frauduloasă a fost trimiși și cei mai sus numiți adică Tobias Einhorn și Simon Rosen. Că, tribunalul Ilfov, prin sentința apelată găsind că nu sunt vinovați de faptele ce li se impută i-a achitat. Că, dar, faptele imputate acestor doi fiind constatate ca inexistente, de aci urmează că nici inculpatului nu-i se mai pot imputa;

Considerând că față cu acestea rămâne în sarcina inculpatului numai septe: Că n'a justificat încasarea sumei de lei 4918 de la Vais, costul mărfii vândută en-gros și 2) Că în tot timpul comerțului n'a ținut în regulă registrele cerute de codul comercial;

Asupra primului punct se stabilește din raportul expertului că a plătit datorii în sumă de lei 4354 fără ca să se specifice numele creditorilor;

Că, așa fiind, și pentru acest fapt nu sunt probe suficiente de culpabilitate; că prin urmare urmează să fie achitat;

Considerând că asupra celui de al doilea punct faptele imputate fiind dovedite, că n'a ținut în regulă registrele comerciale, sunt de părere a fi condamnat inculpatul pentru delictul de bancrută frauduloasă la două sute lei amendă;

(ss) C. Grăsnaru.

Adnotațiune.—Jurisprudența Curții de Craiova—după cât știu—pană la această decizie consacra ideea contrară, că adică bancruta ar fi consecința stării de faliment sau mai bine zis, că sentința declarativă a Tribunalului de comerț constituie o *cestiune prejudicială* acțiunii publice de bancrută.

Prin decizia ce publicăm, Curtea, cu un lux de argumente—redactate de distinsul consilier C. Rătescu—revine și îmbrățișează ideea contrară aceea a independenței celor două acțiuni și instanțe.

Onoare Curții de Craiova! au strigat toți partizani sinceri ai acestei idei, care deși consacrată formal de lege, e totuși contestată încă de câteva instanțe și de 15 ani trece printre cestiunile controversate.

Azi putem zice că termenul scadenței a sosit, căci peste câteva zile Înalta Curte de casație va fi chemată a se pronunța în Secțiuni-Unite asupra ei.

În ceea ce privește,—în afară de argumentele cunoscute—considerăm că pentru legea noastră comercială, atât timp cât am avut același text (710 din codul com.), ca și în codul italian (art. 696 c. com.), cestiunea putea fi controversată ca și în Italia—deși acolo lucrările preparatorii sunt categorice în favoarea tezei deciziei ce publicăm ¹⁾; însă de la 1895 încoace, data primei modificări a codului nostru comercial, cestiunea nu mai poate suferi discuțiune pentru noi,

¹⁾ Vezi Mancini, p. XXXVI, XXXVII și Vidari, sub art. 696 și 855,

căci legiuitorul nostru, în mod vădit a adoptat ideea independenței complete a celor două acțiuni și instanțe.

De unde rezulta aceasta?

Din faptul că legiuitorul din 1895 care știa că cestiunea aceasta e controversată a voit a afirma preferința sa pentru o completă independență și în consecință a suprimat din art. 709, devenit prin modificare art. 710 cuvintele: «...și fără întrerupere, afară de cazurile prevăzute la art. 852 și la alin. II al art. 874», fiindcă din aceste excepțiuni cari și azi există în codul ital. se deducea că de oarece sunt cazuri când interesele private ale creditorilor primează asupra acțiunii publice (în caz de concordat putea stinge chiar acțiunea publică), apoi o independență absolută nu ar putea fi, și că nu ar putea fi decât o independență de procedură în cursul instanțelor, dar că o *dependență inițială* a celor două cestiuni există și pentru a distruge această argumentare, ce părea puternică, legiuitorul a șters acele excepțiuni.

Ba mai mult, legiuitorul din 1895, în vederea părereice îmbrățișea, prin art. 853 al. II din codul com. a pus formal principiul contrar celui de până aci, că atunci când falitul este inculpat pentru bancrută frauduloasă concordatul judiciar este inadmisibil, iar la art. 874, devenit prin modificare 881, a suprimat aliniatul II, care se ocupa de stingerea acțiunii publice prin concordat.

Ce însemnează aceasta de cât că legiuitorul a voit să nu mai lase nici o urmă de îndoială pentru nimeni că acțiunea civilă de faliment nu are nici o legătură cu cea penală, așa după cum o spun și principiile dreptului comun? ²⁾. Păcat însă că legiuitorul nu a vorbit de această modificare în expunerea de motive, ci a considerat-o ca cuprinsă în frasă: «și alte îmbunătățiri de detaliu, etc.».

Ionescu-Dolj.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența dela 27 Octombrie 1910

Președenția d-lui ANDREI RADULESCU judecător

Isac M. Levy Succesori cu Lazăr I. Levy și Ios f I. Levy

Vânzarea activului și pasivului unui comerciant. — Contract nenumit. — Numele din punct de vedere civil și comercial. — Cedarea numelui.

Art. 1336 și 1337 din codul civil. — Garanție de evicțiune în caz de vânzare a unui fond de comerț. — Efectul ei față de copii vânzătorului.

Dreptul de proprietate asupra firmei, art 3 și 21 din legea firmelor. — Concurență neleală. — Dreptul justiției de a lua măsuri pentru înfrânarea ei. — Dreptul copiilor la firma tatălui.

²⁾ Vezi în acest sens părerea ilustrului nostru juriscult D. Alexandresco, vol. VII, pag. 616; Studiile noastre anterioare în *Curierul Judiciar* No. 15 901, 45 906, 81 907, 26 908, și 65 909; M. A. Demetrescu, vol. VI, pag. 235 sub art. 714 și în fine o sentință remarcabilă a Trib. Ilfov, secția III din 18 Octombrie 1906, dată sub președenția d-lui M. Balș, care motive sunt redactate de distinsul meu coleg și amic, d-l Eft. Antonescu (*Dreptul* No. 3/907).

1. Contractul prin care un comerciant predă altor două atât activul cât și pasivul său prevăzut într-un inventar precum și dreptul de a întrebuința firma sa cu adăogarea cuvântului «succesori», fără nici un oblig din partea lui, iar ceilalți se obligă să-i remită chitanțele semnate de el, îndată ce vor fi achitat pasivul, este o vânzare. Chiar dacă n'ar fi socotit o vânzare este un contract nenumit, care se aseamănă mai mult cu vânzarea de cât cu alt contract și căruia pe lângă regulile generale ale contractelor i se vor aplica regulile contractului de vânzare.

2. Dacă din punct de vedere civil numele unei persoane este inalienabil și imprescriptibil, din punct de vedere comercial ei devine un semn distinctiv al comerciantului, un mijloc de a atrage clientela prin încrederea ce inspiră, o valoare, și din acest punct de vedere, poate fi cedat.

Chiar admițând că numele izolat nu poate fi cedat desigur însă că e valabilă cesiunea când se cedează numele împreună cu fondul de comerț.

3. Vânzătorul unui fond de comerț, fiind ținut de drept, conform art. 1336 și 1337 din codul civil să garanteze de evicțiune pe cumpărător, trebuie să se poarte astfel în cât prin nimic să nu lipsească pe cumpărător de foloasele lucrului vândut.

Deși se admite—exceptindu-se cazul de fraudă—că un asemenea vânzător are drept să facă același comerț sub același nume, în același oraș, se impune însă a lua anumite măsuri prin care respectându-se drepturile pe care nu le-a putut înstreina, să se asigure cumpărătorului, pe cât mai mult posibil, folosința obiectului cumpărat, nefăcându-i-se o concurență nelegală.

Chiar dacă vânzătorul unui fond de comerț și-ar fi interzis în chip expres dreptul de a mai exercita același comerț sub același nume, și chiar dacă s'ar recunoaște valabilă o asemenea clauză, ea nu poate avea efect față de copiii lui pentru că s'ar nesocoti principiul libertății muncii și comerțului și s'ar răpi copiilor un drept, care e mai presus de legăturile de familie, dreptul de a purta numele acestei familii.

4. Două comercianți care au luat ca firmă numele autorului lor, au înscris-o conform legii și s'au servit de ea în mod continuu și exclusiv timp de aproape 14 ani, au dobândit, prin această prioritate a folosinței, un drept de proprietate asupra firmei, drept impus de concurența legală, care trebuie să existe în comerț și stabilit și de legea firmelor.

5. Justiția poate lua măsuri contra concurenței nelegale chiar când confuziunea nu s'a produs, ci este numai posibilă.

6. Când doi frați mai tineri deschid un stabiliment comercial în care fac același comerț ca și decedatul lor tată, sunt liberi să facă acel comerț luând ca firmă numele tatălui lor, dar sunt datori să-l diferențieze de așa fel de al altor frați ai lor, care exercită de mai mult timp același comerț în același oraș și au ca firmă tot numele tatălui, în cât să nu facă posibilă o confuziune între cele două stabilimente.

Dacă firma veche se compune din numele tatălui pe lângă care s'a adăogal cuvântul «succesori» firma nouă nu e destul de diferențiată numai prin adăogarea cuvintelor «Fii Jun.» pe lângă numele autorului comun și confuziunea fiind posibilă, trebuie a se diferenția în alt chip.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea introdusă prin petiția înregistrată la No. 31918/910 de către firma «Isac M. Levy

Succesori» din București, calea Victoriei 44, contra d-lor Lazăr I. Levy și Iosef I. Levy, domiciliați în București, str. Sf. Ioan Nou 38. componenții firmei «Isac M. Levy Fii Jun.», cu sediul în București, calea Victoriei 68 precum și contra acestei firme, prin care cere ca numiții să fie condamnați: la interzicerea întrebuințării numelui de Isac M. Levy în firma ce voesc a lua la asociațiunea lor, iar în caz de a-l întrebuința, la plata sumei de lei 500 daune pe fiecare zi, la plata sumei de 10000 lei daune cauzate precum și la inserțiunea hotărârii, pe comptul părților, în 3 jurnale, acordându-li-se și execuția provizorie;

Având în vedere și acțiunea introdusă prin petiția înregistrată la No. 32936/910 de către Lazăr I. Levy și Iosef I. Levy contra lui Esra L. Semo și Moise I. Levy reprezentanții firmei «Isac M. Levy S-sori» prin care cer să se interzică numiților de a se mai servi de firma Isac M. Levy S-sori, de oarece toți sunt succesorii lui Isac M. Levy, obligându-i la plata sumei de lei 500 pe fiecare zi de întârziere de nu se vor conforma hotărârii precum și 50000 lei daune cauzate prin faptul că au uzat exclusiv timp de 13 ani de o firmă care nu le aparține numai lor;

Având în vedere cererea părților și împrejurarea că aceste 2 acțiuni au între ele o strânsă legătură și sunt întentate între aceleași părți, tribunalul în conformitate cu dispozițiunile art. 110 alin. III proced. civilă a dispus conexarea lor;

Având în vedere actele din dosar, susținerile și concluziunile orale și scrise ale părților;

Având în vedere că din toate acestea se constată următoarele: în ziua de 20 Decembrie 1896 prin petiția înregistrată la No. 14243, Isac M. Levy arătând Tribunalului comercial că încetează dela 1 Ianuarie 1897 comerțul de casă de schimb ce exercitase sub firma «Isac M. Levy» și cu insigne «Prima casă de schimb la Bursă» cere ștergerea firmei, ceea ce se admite făcându-se și publicarea despre aceasta în *Monitorul Oficial* No. 214 din 24 Decembrie 1896. Prin aceea petiție Isac M. Levy cerea tribunalului să ia cunoștință că ginerile său Esra L. Semo și fiul său Moise I. Levy, vor continua acel comerț cu mijloacele și pe contul lor propriu sub firma Isac M. Levy S-sori, și cu aceeași insigne «Prima casă de schimb la Bursă». Tot în *Monitorul Oficial* din 24 Decembrie 1896 în care se publică ștergerea firmei sale, Isac M. Levy aduce la cunoștința generală că de la 1 Ianuarie 1897 se retrage din comerț și că retrage procurile date fiului și ginerelui său, care vor continua comerțul în același magazin pe propriul lor cont. În ziua în care se făceau aceste publicații în *Monitorul Oficial*, Tribunalul comercial certifică că s'a înscris la No. 1016 din 1896 firma Isac M. Levy S-sori, compusă din Esra L. Semo și Moise I. Levy cu comerțul de casă de schimb La 1 Ianuarie 1897 Isac M. Levy declară sub semnătură proprie în registrul inventar al casei că a predat succesorilor săi Esra L. Semo și Moise I. Levy atât activul cât și pasivul conținut în acel inventar fără nici un oblig din partea sa, iar numiții succesori declară că au primit tot activul și pasivul din inventar precum creanțele și depozitele respective, fără oblig din partea lui, rămânând ei obligați a-i remite chitanțe semnate de el îndată ce vor fi achitat pasivul parțial sau în total. Tot cu data de 1 Ianuarie 1897 se tipăresc circulari prin care se făcea cunoscut retragerea din comerț a lui Isac M. Levy și continuarea afacerilor fostei case de către cei doi succesori pe propriul lor compt;

În baza acestora, firma Isac M. Levy S-sori își continuă comerțul până azi. Murind Isac M. Levy în 1898, au mai rămas și alți moștenitori afară de cei doi. Dintre aceștia Lazăr I. Levy a lucrat mai târziu în birourile acestei firme primind sume de bani, care s'au ridicat până la 400 lei lunar, iar în 1907 i s'a încredințat și procura autentificată de Tribunalul Ilfov secția Notariat la No. 5657/907, prin care i se dădeau depline puteri să lucreze în contoarul ei specificându-se însă că «absolut nu poate face nici o operațiune de bursă pe

termen». În același an la 1 Octombrie st. n. s'a făcut de către consulatul Austro-Ungar, împărțirea moștenirii lui Isac M. Levy iar la 20 Aprilie 1908 printr'un act de lichidare scris în întregime și subscris de Lazăr M. Levy și semnat și de alți moștenitori, dintre care lipsește însă Iosef M. Levy, semnatarii constatând că Esra L. Semo și Moise I. Levy au dat socoteli foarte regulate despre această moștenire se declară mulțumiți pe împărțeala făcută la Consulat și că nu mai au nici o pretențiune unul contra altuia sub orice formă și pentru orice motiv; tot odată Lazăr I. Levy declară că a primit toate drepturile sale de la firma Isac M. Levy S-sori ca funcționar. Mai târziu Lazăr I. Levy a eșit din serviciul numitei firme și jucând la bursă împreună cu fratele său Iosef a câștigat 60000 lei. La 25 Septembrie 1910 între dânsul și acest frate a intervenit un contract de asociație colectivă sub firma Isac M. Levy Fii Jun. al cărui extras s'a publicat în *Monitorul Oficial* No 143 din 29 Septembrie 1910. Această asemănare de firmă face ca Banca de Credit Român să trimeată din greșală firmei Isac M. Levy S-sori o chitanță destinată firmei Isac M. Levy Fii J-ori, iar poșta aduce tot celei dintâi revista «Bursa» adresată celei de a 2. Din această cauză firma I. M. Levy S-sori socotindu-se prejudiciată în drepturile, sale intențază acțiunea de față la care numiții răspund cu cea de a 2-a acțiune;

Având în vedere că pentru a stabili natura actului juridic intervenit între Isac M. Levy și Esra L. Semo cu Moise I. Levy trebuie observat că acest act nu poate fi un mandat, pentru că din cele făcute atunci de Isac M. Levy se vede clar că fiul și ginerile său aveau să continue comerțul pe propriul lor cont, cu propriile lor mijloace, fără vre un amestec al lui;

Considerând că din acea convențiune se vede că Isac M. Levy a înțeles să scoată din patrimoniul său, fondul și firma sa comercială, trecând-o în patrimoniul celeilalte părți, care se obligă la plata datoriilor, dec prin consumământul părților s'a operat o transmisie a activului și clientelei; că ceea ce s'au obligat Esra L. Semo și Moise I. Levy să plătească este o sumă de bani, care s'a determinat prin inventariul făcut la 1 Ianuarie 1897, când au primit fondul de comerț;

Că un asemenea act juridic prin care una din părți transmite proprietatea unui lucru pentru o sumă de bani, numită preț, este o vânzare;

Că deși n'au precizat în actul scris că transmitiunea se face pentru cutare sumă, contractul intervenit în speță este totuși o vânzare fiindcă în vânzările comerciale este destul să rezulte din convenția părților că au înțeles să determine prețul într'un chip oarecare, ceea ce au făcut prin inventariu;

Considerând că dacă contractul n'ar fi o vânzare, într'un cât n'au arătat prețul în bani, este un contract prin care o parte transmite ceva alteia în schimbul obligațiunii de a-i plăti datoriile, este deci un contract nenumit cu titlu oneros;

Considerând că chiar dacă contractul în chestiune nu este o vânzare ci un contract nenumit, într'un cât are mai multă asemănare cu vânzarea de cât cu altfel de contract urmează că în afară de regulile generale aplicabile tutulor contractelor trebuie să se aplice regulile contractului de vânzare;

Considerând că prin acest contract s'a transmis fondul de comerț împreună cu numele comercial, cu firma fondului;

Considerând că dacă din punct de vedere civil numele unui individ este inalienabil și imprescriptibil, din punct de vedere comercial el devine un semn distinctiv al comerciantului, un mijloc de a atrage clientela prin încrederea ce inspiră, o valoare, și din acest punct de vedere, se admite, că el poate fi întrebuițat așa cum crede proprietarul lui, și deci poate fi cedat;

Că deși se admite că numele, isolat, nu poate fi cedat prin acte între vii, desigur însă că e valabilă transmitiunea când se transmite numele împreună cu fondul de comerț; că, a admite altfel, ar însemna să se reducă

foarte mult valoarea acestui fond care, de multe ori constă nu atât din mărfurile care s'ar putea dobândi, și din alte părți, ci mai ales din reputația numelui;

Că, în speță, cedându-se nu numai numele ei ci și întreg fondul de comerț acest contract trebuie socotit valabil;

Considerând că de altfel acel contract, fie socotit vânzare, fie contract nenumit a fost recunoscut de unii moștenitori ai lui Isac M. Levy, între care și Lazăr M. Levy, prin actul de lichidare arătat, în care nu fac vreo rezervă asupra transmitiunii făcute de autorul lor; că Lazăr M. Levy l'a mai recunoscut prin faptul că că a servit ca salariat al acestei case căci de și pretinde că era părtaş, dar din interogator luat în întregime se vede că era salariat, funcționar al casei, ceace de altfel spune expres în actul de lichidare;

Considerând că vânzătorul, conform art. 1336 și 1337 din codul civil, este de drept obligat, deci chiar când n'a prevăzut în contract, să garanteze pe cumpărător de evicțiune, răspunzând de liniștita posesiune a lucrului vândut; că, de aceea, vânzătorul unui fond de comerț trebuie să se poarte astfel în cât pri: nimic să nu lipsească pe cumpărător de toate sau de o parte din foloasele lucrului vândut; că, deci, ar trebui să nu mai exercite acel comerț și sub același nume cel puțin în același oraș;

Că dacă totuși, exceptându-se cazul de fraudă, se admite că el are încă dreptul să facă același comerț sub același nume, se impune a se lua măsuri prin care respectându-se drepturile pe care nu le-a putut înstrăina, să se asigure cumpărătorului pe cât mai mult posibil folosința obiectului cumpărat, nefăcându-se o concurență nelegală;

Că de aceste obligațiuni sunt ținuți și moștenitorii vânzătorului fiindcă în această calitate răspund de evicțiune;

Având în vedere că, în speță, nu se pretinde că fiii vânzătorului n'ar avea dreptul să facă un comerț similar, ci că n'au dreptul să-l facă sub numele autorului lor, nume care ar fi devenit proprietatea exclusivă a cumpărătorilor;

Considerând că chiar dacă vânzătorul și-ar fi interzis în chip expres dreptul de a nu mai face același comerț sub același nume și chiar dacă s'ar recunoaște valabilă o asemenea clauză, ea nu poate avea efect față de copiii săi, pentru că s'ar nesocoti principiul libertății muncii și comerțului, principiu fundamental al societății moderne, și în același timp s'ar lua copiilor un drept, care e mai presus de legăturile de familie și pe care nu li-l poate răpi nimeni, nici chiar părintele, dreptul de a purta numele familiei;

Că deși cumpărătorul va suferi oarecare pagube din aceasta, interesul său de a trage cât mai multe foloase din contractul încheiat nu trebuie pus mai presus de principiul libertății muncii și comerțului, și din pricina lui nu se poate isbi un individ de o incapacitate neprevăzută de nici o lege;

Că deci, oricum ar fi socotit arătatul contract și orice clauze ar fi prevăzute în el Isac M. Levy, fiii lui sunt liberi să exercite comerțul ce vor crede de cuviință și să întrebuițeze ca firmă numele lor de familie, bine înțeles fără de a întrebuițea vre-o fraudă și luând măsurile de cari se va vorbi mai jos;

Că, așa fiind, nu li se poate interzice de a întrebuițea acest nume în firma lor, cum pretind reclamantii din această acțiune;

Considerând însă, că dacă fiecare om este liber proprietar al numelui său și poate face comerțul ce crede de cuviință, trebuie respectat însă și un alt principiu tot atât de însemnat: că nu este permis nimănui să se îmbogățească în paguba altuia;

Considerând că, independent de valoarea actului discutat, într'un cât Esra L. Semo și Moise I. M. Levy au luat ca firmă numele tatălui lor și chiar cu permisivitatea acestuia, cu adăugirea cuvântului «succesori» nume la care aveau dreptul, dacă nu în baza cesiunii, ori permisivității bătrânului, în baza calității lor de moștenitori, au înscris-o conform legii la 24 Decembrie 1896

și de atunci s'au folosit de ea în mod continuu și exclusiv ca semn distinctiv al stabilimentului lor comercial, prin această prioritate a folosinței au câștigat un drept de proprietate asupra ei, drept recunoscut și de ceilalți moștenitori ai lui I. M. Levy, afară de Iosef, drept care reprezintă ceva din patrimoniul lor și care nu le poate fi răpit sau micșorat;

Că, a admite altfel, ar însemna că un comerciant, care prin muncă îndelungată a reușit să asigure numelui său comercial o reputație, să nu fie deloc apărut contra oricărui individ, rudă sau străin, purtătorul unui nume identic, care ar începe un comerț similar și profitând de asemănarea numelor i-ar lua o parte din clientela îmbogățindu-se în chip necorect în paguba altuia, ar compromite reputația celui dintâi sau i-ar pricinui alte daune;

Că acest drept asupra firmei, impus de concurența leală care trebuie să existe în comerț, admis de doctrină și jurisprudență, este stabilit și prin art. 3 din legea firmelor, care obligând pe cel ce și înscrie o firmă ca ea să se deosebască de firmele din aceeași localitate, înscrise în registrul tribunalului, obligațiune sancționată de art. 21 prin anularea înscrierii și repararea prejudiciilor, prin aceasta se recunoaște că prin faptul înscrierii unei firme, cel ce a înscris-o dobândește asupra ei un drept de proprietate, opozabil tutulor din aceeași localitate;

Considerând că dacă Lazăr și Iosef I. M. Levy sunt liberi să facă comerțul de bancă întrebându-se ei numele tatălui lor, sunt datorii însă, să respecte dreptul fraților lor și chiar dacă s'ar zice că aceștia n'au un drept de proprietate, să nu le cauzeze prin această întrebuintă pagube, să nu le facă o concurență nelegală prin confuziunea, ce s'ar produce în public îmbogățindu-se astfel în paguba lor;

Că întrebându-se firma «Isac M. Levy Fii Jun» este vădit că tot vor produce o asemenea confuziune, fiindcă prin cuvintele «Fii Jun» se diferențiază foarte puțin de «Isac M. Levy S-sori», așa că foarte lesne publicul, care nu controlează aceste mici distincții este expus să creadă că e una și aceeași casă, mai ales când Lazăr M. Levy a lucrat în prima;

Că posibilitatea confuziunii se poate vedea de acum chiar, dacă o instituție ca Banca de Credit Român a putut trimite vechei case, ceea ce era destinat celei nouă;

Că prin această confuziune desigur că vechea casă este expusă la pagube prin atragerea unei părți din clientela, prin întârzierile în predarea corespondenței, etc., și mai ales prin jocul de bursă pe care membrii noiei case l-au întrebuintat și care poate avea consecințe dezaastroase;

Că, de altfel, Lazăr și Iosef I. M. Levy singuri recunosc că trebuie o diferențiere între cele 2 case, căci au adăugat cuvintele «Fii Jun»;

Considerând însă că trebuiau să facă această diferențiere în chip mai evident așa în cât să înlăture orice posibilitate de confuziune;

Că intrucât n'au făcut-o, justiția este în drept să ia asemenea măsuri pentru a asigura o concurență leală, chiar când confuziunea nu s'a produs, ci este numai posibilă;

Că în speță tribunalul găsește că e necesar ca firma noiei case să se alcătuiască pe lângă numele Isac M. Levy de care membrii ei înțeleg a se servi și din numele lor în întregime Lazăr și Iosef, care pronume să fie scris cu litere de aceeași dimensiune ca și cuvintele Isac M. Levy căci de nu s'ar impune aceasta, s'ar putea scri cuvintele Isac M. Levy cu litere mari iar pronumele cu litere foarte mici sau cu inițiale, ceea ce n'ar înlătura confuziunea; că, în afară de aceasta, ca publicul să nu se înșele că acești Lazăr și Iosef sunt succesorii din vechea firmă trebuie să se arate că este o nouă casă și când s'a fondat precum și să se întrebuinteze altă insignă de cât aceea «la Bursa»; că într-într-unul numai cuvintele Lazăr și Iosef, Isac M. Levy tot ar putea produce confuziunea, trebuie ca aceste cuvinte să fie însoțite și de celelalte indicații ori unde s'ar găsi de cuvânt a se scri sau pune firma casei, căci numai așa alcătuită în totalitatea ei ar putea înlătura confuziunea;

Considerând că într-unul cât pe fiecare zi se poate produce confuziune prin firma de azi a noiei case iar vechea casă ar fi expusă la mari daune dacă s'ar lăsa ca executarea acestor dispozițiuni să aibă loc după ce sentința va rămâne definitivă, urmează că e loc în baza art. 129 al. 8 din procedura civilă să se acorde execuția provizorie asupra acestor puncte, dela o anumită zi până se vor putea face modificările cerute, obligând în același timp, ca un mijloc de executare pe Lazăr și Iosef M. Levy și firma ce compun să plătească vechei case câte 3.0 lei pe fiecare zi de întârziere;

Considerând că spre a se înștiința și mai bine publicul că n'a fost îngăduită de firma Isac M. Levy Fii Jun. și aceasta e o altă casă de cât cea veche, tribunalul găsește necesar a se publica dispozitivul acestei sentințe, după ce va rămâne definitivă în ziarele: «Universul și Minerva» și aceasta să se facă pe socoteala celor care prin culpa lor au cauzat posibilitatea de confuziune, adică pe socoteala noiei case;

Având în vedere cererea de daune a firmei Isac M. Levy succesori;

Văzând că n'au dovedit că până azi ar fi suferit vre un prejudiciu din cauza noiei case Isac M. Levy Fii Jun.; că deși un număr din revista «Bursa» și o scrisoare a Băncii de Credit Român au ajuns la ei aceasta nu le-a cauzat nici o pagubă; că așa fiind această cerere trebuie respinsă ca nedovedită;

Că deci acțiunea firmei Isac M. Levy S-sori trebuie admisă numai în parte;

În ceea ce privește acțiunea lui Lazăr și Iosef Isac M. Levy contra lui Esra L. Semo și Moise I. Levy și firmei ce compun;

Având în vedere că într-unul cât firma de Isac M. Levy le-a fost transmisă odată cu fondul de comerț intervenit între Isac M. Levy și părinți din această acțiune, ei au dreptul să o întrebuinteze împreună cu denumirea de succesori;

Că chiar dacă n'ar exista acel act, ei tot au dreptul să o întrebuinteze fiindcă nu se tăgăduiește că sunt moștenitorii lui Isac M. Levy;

Că într-unul cât părțile din proces n'au format până acum o societate sub numele de Isac M. Levy Succesori așa că retrăgându-se azi din ea unii membrii, aceștia să pretindă ca denumirea societății să nu mai poată fi întrebuintată nici de cei care au rămas ci numai părinții din această acțiune s'au folosit timp de atâția ani în chip exclusiv, ceea ce se recunoaște chiar prin acțiune, de această firmă, care constituie rațiunea lor comercială, numele stabilimentului lor, nu li se poate interzice de a o mai întrebuinta. Că deci acest capăt de cerere trebuie respins ca nefondat;

Având în vedere că în ce privește cererea de daune din această acțiune ea trebuie respinsă fiindcă dacă părinții s'au servit de firmă au uzat de un drept al lor; că chiar dacă ar fi uzat de ceva la care au drept toți moștenitorii lui Isac M. Levy care sunt și alții din acel proces, această chestiune a daunelor, care ar fi mai mult niște preluări din averea succesorală are a se lichida, dacă nu s'a făcut până acum, pe calea ieșirii din indiviziune unde s'ar debate toate pretențiunile ce au ca moștenitorii unii contra altora; că deci trebuie respins și acest capăt de cerere și ca atare întreaga acțiune ca nefondată.

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite în parte, etc
(s) Andrei Rădulescu.

Informațiuni

Anunțăm că în numărul viitor vom publica discursul ce d-l Petre Borș, a ținut ca delegat din partea Consiliului de disciplină al Baroului Capitalei, la inaugurarea dezvelirii statuei ce s'a ridicat regretatului Eugeniu Stătescu în mijlocul Salei pașilor pierduți din Palatul Justiției din București.